

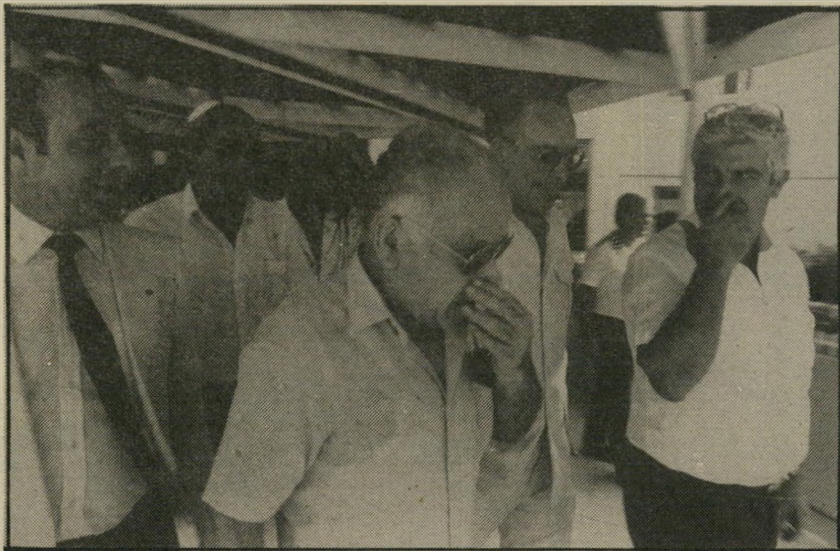
גלות אותו, אין לו סיכוי לטבוע!

שמיר כאיש החבריא משוחח עם אנשי טבריה, נינוח על סיפון הספינה בכנירת: אדם בלתי-אמצעי, אינו מעוניין ביחסי-ציבור ובהצגות של חביבות

"זהו" הוא מוריע, "כבר היינו שם" שתי דקות הוא היה פה" קובעים בפליאה הצלמים בחתונה. "דקה אחת" פוסקת אילנה אשת יחסי-ציבור של המלון. ואכן, שמיר אינו מתאים לשמש ככוכב-הערב לקהל החוגג והשוכע, עטור המחצות והגיטונים. סמול-טוק או נשיקות צפוני-ל-אביביות אינם בשבילו.

חוזרים לקהל הביתי בחוף-גיאי. אי-אפשר להכיר את שמיר: העייפות נעלמה כלא-היתה. נדמה אפילו שקומתו צמחה בכמה סנטימטרים, הוא שואג, מניף ידיים, ממש משתולל: "...כאשר המנהיג של הליכוד — הוא איננו פעיל יותר! — מנחם בגין..." מחיאות-כפיים סוערות. "שלום? חמש שנים עברו! שמונה שנים! ומן שהלך לבטלה! ניתן היה להגיע מומן לעודת-אלכסנדריה, שהתקיימה לפני כמה ימים ושהמצרים (בלעג) כליך מרוצים מתוצאותיה..." שוב תשואות סוערות. "ארצות-הברית, נכון, ידידה שלנו, ידידה ותיקה, אבל היא גם ידידה של סוריה, כוויית. איננו

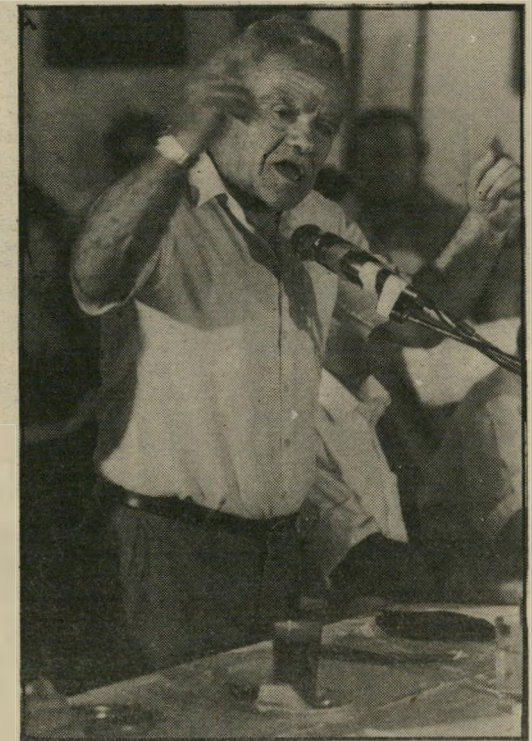
ל"ה בטבריה, מבקר (משמאל) במרכז-הקליטה של האחויפים: קשה לו לנשק ילדים מול עדשות המצלמות

כולם רוטנים, אבל קמים בציינתות ועומרים זקופים במשך כמה שניות. כאן נשבר רוני מילוא ויוצא מהמקום, תוך כרי הסברים: "אני חייב להספיק לחתונה. רגים אני אוכל בפעם אחרת" פיתאום מקימים אותנו. קופצים לברך את העיתונאי מנחם הרוביץ, שנישא כמלון סמוך. עד שמצאנו חניה במלון, שמיר כבר יוצא מהאירוע.

רגל על רגל — רגיל לשמש רוגמץ-צילום. מסבירים עד היכן נסוגו המים בכנירת, ומספרים כדירות נוסח-טבריה על הבצורת — בדירות יאוש.

יורדים עם שמיר וביני במדרגות. ביני נזכר איך קפצנו שנה קודם לכן עם השר אברהם שריר מספינת-העוננות אל תוך ספינת-המישטרה. שמיר מחבר את גבותי המפורסמות ושואל אותי האם אני נהנית. אני מספרת לו שבשיט עם שריר וביני בסירת-המישטרה היה יותר אקשן.

נו טוב, שר-התירות! מכריז שמיר בחגיגות. ביני מפרט את חזונו, ובעיקר את עלות החזון, ושמיר קוצץ לו את הכנפיים: "מה אתה כל הזמן בונה? פה כביש, שם מלון..." השעה 17.00 — שמיר פורש לנוח. אנחנו מתמוטטים.

שוללים את זה! אנחנו מוכנים לשבת עימה, ובצדק. היא ראוי לאמון הזה!" שוב מחיאות-כפיים נלהבות. יוסי אחימאיר רושם במרץ. "איננו יכולים להתעלם מחשיבותה של ברית-המועצות. אנחנו רק אומרים לה: אם תשני את יחסך אלינו — אז..." שוב מחיאות-כפיים רעשניות. חוס נוראי, ורק פעיל אחד בקהל הסתובב ושואל: "על מה, לעזאזל, הוא מדבר?" 21.30, אנחנו שובקים. שמיר — איש קטן, בן כמעט 71 — נראה כשיא המרץ. "היה לך קשה?" שואל אותי למחרת אחימאיר, "ככה הוא שועט כל יום!"

דקה דומיה לזכר...

בשבע בערב הוא חוזר לחוף גיא — ארוחת-דגים עם פעילי תנועת-החרות בצפון. עם כל הרצון הטוב, קשה לומר עליו שהוא נראה רענן.

לפמליה שב ומצטרף רוני מילוא. מהאיזור באים חברה-כנסת בני שליטא (ליברלים) ועובדיה עלי (חרות), והכמעט-מנכ"ל של משרד העבודה-הרווחה יהושע דוידוביץ.

שמיר מתיישב ליד שולחן-הכבוד. המקומיים אינם עומדים בתור ללחוץ לו ידיים, להצטלם עימו לזכרת כמו שמתרחש בביקורים כאלה סביב שימרון פרס. אין סביבו אבק-מנהיגים. אך הוא גם אינו משרד ריחוק בינו לבין חברי-תנועתו.

מישהו אומר: "בתיאבון!" — שוב אוכלים. שמיר אוכל בשקט. את השלווה קוטע שוב יאיר מאיר, מוותיקי-התנועה, המברך את ראשי-משלתנו בעוד חודש!

בבוקר הוא כינה אותו סגן ראשי-המשלה... מערכן עמור את הסועדים לידו.

"... עכשיו שיצחק ידברו" מחליט ותיק-התנועה, "לא רוצה?" שמיר אינו מצליח להסתיר את קוצר-רוחו, ומוחה בפה מלא

אוכל: "לא עכשיו, לא עכשיו!" "טוב, לא צריך..." נכנע הוותיק, שבים לסעוד בשקט. כשלפתע מתרומם הוותיק ומכריז על "דקה דומיה לזכר..."